

KRIMINÁLNÍ KOMEDIE

Jezdec

CHRISTINA OLSÉNI
MICKE HANSEN

JEZDEC

© Christina Olséni and Micke Hansen 2017
by Agreement with Grand Agency.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Veronika Opatřilová, 2021
Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2021
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1704-0 (pdf)

Christina Olséni
Micke Hansen

JEZDEC

Sörenovi, Peterovi a Anitě

GALERIE POSTAV

Egon Hjort

Je ve svých osmdesáti čtyřech letech v té nejlepší formě. Prohlašuje, že nevypadá na víc než na sedmdesát. Nesnesitelné ranní ptáče a golfista, který nenávidí prohry, zato si moc rád pohvizduje a peče. Nejlépe obojí zároveň. Spokojený starý mládenec s vášní pro každodenní rutinu a obleky šité na míru, navíc pyšný strýc Fredrika a Ingely.

Fredrik Hjort

49 let. Neustále k smrti unavený. Před pár lety se mu život obrátil vzhůru nohama. Jeho kariéru vysoce postaveného státního zástupce narušil nedobrovolný rozvod, který u něj vyvolal syndrom vyhoření a následnou dlouhou pracovní neschopnost. V současnosti je šťastným tátou jedenapůlroční Ellen, kterou má ve střídavé péči, a na poloviční úvazek pracuje na skanörské policejní stanici.

Lisa Starková

42 let, vdova po Mattiasovi a samoživitelka devítileté dcery Linney a fenky Jack Russell teriéra, jež slyší na jméno Trubbel. Dříve pracovala s Fredrikem jako státní zástupkyně, ale už dva a půl roku je policistkou na skanörské policejní stanici. Je netrpělivá, veselá a chytrá. Nejlépe se cítí, když má na nohou běžecké boty. Nedávno začala toužit po muži, s nímž by strávila zbytek života.

Mårten Lind

49 let, šťastně ženatý s dívkou z Dalarny, s níž má dvě děti, Annu a Antona. Jako policista pracuje už polovinu života a jeho vzory jsou televizní komisaři Kojak a Barretta, jeho bohem je ovšem Martin Timell. Mårten je veselý domácí kutil, který rád tráví víkendy v Bauhausu, jeho zlozvykem je nejdříve mluvit a až poté myslet.

Ragnar Persson

84 let, Egonův nejlepší kamarád už od školních let. Momentálně šťastně ženatý s Mårtou. Rád tráví dopoledne v posteli s kávovarem a radiobudíkem po ruce na nočním stolku. Má v obou uších naslouchátka a nevychází z domova bez kšiltovky, hole a nikotinové žvýkačky.

Elisabeth Ljungová

80 let, stylová dáma s vlasy vyčesanými do elegantního drdolu, oblečená v designovém oblečení z Paříže, nejraději ve své oblíbené třešňové barvě. Zbožňuje zpěváka

Lasseho Berghagena, nikdy nebyla vdaná a mezi její oblíbené činnosti patří rozčilování souseda Egona.

Märta Perssonová

82 let, drobná a čiperná paní, sestra Elisabeth. Vdova po velvyslanci Lennartovi, má dvě dospělé dcery, které se svými rodinami bydlí v zahraničí. Momentálně šťastně provdaná za Ragnara. Märta má slabost pro fialové vlasy.

Vera Ljungová

Matka Märty a Elisabeth je na svých 104 let velmi čilá. Žije v Domově pro seniory U Svatého Knuta a je vdovou po zesnulém Erikovi. Její krátkodobá paměť není z nejlepších, ale pokud jde o dávné vzpomínky, je jako živoucí kronika.

Ingela Hjortová-Söderbergová

47 let, sestra Fredrika, lékařka na obvodním středisku a Lisina nejlepší přítelkyně. Je provdána za muže, který je pro změnu ženatý se svým jízdním kolem. Ve vzduchu už visí rozvod. Mají spolu dvě děti, náctiletou dceru a dospělého syna.

Krajský policejní ředitel Billund

64 let, svým podřízeným vládne železnou rukou ze svého letního sídla v Båstadu. Upřednostňuje Lisu, pronásleduje Fredrika a nesnáší Mårtena, protože jeho vinou skončil na vozíčku.

Forenzní technici Holmgren a Persson

Oběma je 56 let. Dva nevrlí, ale neslýchaně šikovní forenzní technici, kterým se ironicky přezdívá Sluníčka. Holmgren je ten, který tahá za nitky, a nesnáší nekompetentní lidi. Persson je málomluvný, ale s Holmgrenem vždy souhlasí.

Soudní lékařka Johanna Petterssonová

35 let, veselá mladá žena ze severu Švédska, schopná soudní lékařka, mimo jiné jediná soudní lékařka, se kterou jsou Sluníčka ochotná spolupracovat.

DOSKÁKÁNO

*Sobota 2. července odpoledne,
Falsterbo Horse Show*

V jemném vánku povlávaly vztyčené státní vlajky a počasí se ukazovalo z té nejlepší stránky. Bylo jasné, že vlna veder potrvá i nadále. Nad poloostrovem Falsterbonäset se na poslední dva týdny zastavila tlaková výše. Starosta spokojeně pokukoval po zaplněných tribunách, kde diváci nadšeně tleskali do rytmu písničky rozléhající se z reproduktorů: „Na Falsterbo Horse Show žijeme naplno, nic nás nezastaví. Klobouky, šampaňské a koně. Dokonalá letní slavnost.“ Píseň byla napsána speciálně pro tuto nejvýznamnější událost ve Falsterbo, které se lidově říkalo koňský týden, a starosta musel uznat, že se jí publikum skutečně zhostilo s chutí. Velké zatravněné prostranství parkurového kolbiště bylo čerstvě posekané a květinová výzdoba umístěná u překážek zářila všemi barvami. Ve vzduchu byl cítit úspěch. Starosta Lars-Göran Larsson se konečně měl

dočkat veškeré publicity, jakou si zasloužil a po které tolik toužil. To, že jí dosáhla i jeho obec, viděl jako příjemný bonus. Obec, jež se rok za rokem umísťovala na nejvyšších příčkách při hodnocení kvality škol, vhodného prostředí pro firmy a v neposlední řadě jedinečného prostředí pro bydlení. Teď bylo na čase, aby zazářil on. Kolem krku mu visel řetěz starosty, na počest dnešního dne nově naleštěný, a třpytil se na slunci. Falsterbo Horse Show byla už dlouhou dobu dobře zavedená značka a jedna z vrcholných událostí parkurového skákání ve Švédsku. Letos se obec Vellinge mohla pochlubit dokonce dvěma jezdci té nejvyšší světové kvality. Oba se chystali na olympijské hry, ale jen jeden z nich měl dostat šanci na tolik vytoužené čtvrté místo v družstvu parkurového skákání. Ten druhý se bude muset spokojit s rezervním místem. Starostova osobní favoritka byla Filippa Forsová, talentovaná a velice ctizádnostivá dívka, které chybělo jen pár let do třicítky. Stejně jako on ani ona nepocházela z bohatých poměrů, a proto k ní choval obzvlášť hluboké sympatie. Stejně starý konkurent Leopold Gyllenstierna se narodil v zámožné rodině a jakožto synu legendární jezdkyňe Louise „Lussan“ Gyllenstiernové mu ležel celý svět parkurového skákání u nohou. Leopold byl zvyklý jezdit na těch nejlepších koních a bral to jako samozřejmost, což starostu dráždilo. Leopoldovi místo v olympijském týmu nepřál, ale byl dost chytrý na to, aby si svůj názor nechal pro sebe. Čistě z reklamního hlediska to bylo geniální – veškerá pozornost světa jezdeckví se měla znovu obrátit k Falsterbo.

Při příležitosti tak velké události pozval starosta všechny důležité představitele švédského podnikání, významné osobnosti jezdeckví, tisk a samozřejmě v neposlední řadě i všechny daňové poplatníky obce. Trochu navnadit voliče v období mezi volbami nemůže být špatně, pomyslel si spokojeně. Sám by si zasloužil tlustší obálku s výplatou, i když jeho plat v současnosti už převyšoval i plat předsedy vlády. Už delší dobu po očku pokukoval po autu značky Tesla, které by bylo vhodným nástupcem jeho Lexuse, ten už měl totiž na kontě pár let. Když je člověk starostou v jedné z obcí s nejvyšší životní úrovní, není proč škudlit. Vylovil si z vnitřní kapsy saka čtverečkový kapesník a osušil si čelo. Bylo pěkně horko. Ale radši ať svítí slunce, než aby pršelo. Rozhodným krokem vykročil k malému VIP stanu u kolbiště.

„Drazí přátelé, vítejte!“ zvolal starosta slavnostně a zacinkal na skleničku šampaňského. „Slibuji, že to zkrátím.“ Udělal dramatickou pauzu a pohledem přejížděl přes shromážděné, což netrvalo dlouho, protože se jednalo jen o malou skupinku. Kromě hlavních postav dnešního dne, jezdců Filippy Forsové a Leopolda Gyllenstierny, byli na místě i majitelé koňů: majitel Barona Benny „Hřebík“ Hägg a jeho manželka Maja a stejně tak majitelé White Lady, Claes a Kajsa Bondevi. Oba ošetřovatelé koní, Simon Velandér a Gabriella Lundinová, stáli venku před stanem s koňmi v otěžích.

„Chtěl bych jen říct, jak jsem nesmírně šťastný a jak moc jsem hrdý na to, že tady všichni můžete být a ještě

víc vylepšit tento naprosto jedinečný den. Skutečně by mě nikdy nenapadlo, že budou v naší obci soutěžit dva elitní sportovci, kteří mají navíc šanci zúčastnit se ve stejný rok olympijských her,“ pronesl slavnostně starosta.

Zkušeně vytáhl zátku z láhve šampaňského značky Moët & Chandon a opatrně drahocenný mok rozlil do křišťálových sklenic rozmístěných na kulatém stole.

„Máme kolu?“ zeptal se Benny Hägg a lačně si strčil do úst hrst arašídů. „Od Nového roku nepiju.“

„Na něco takového jsem nepomyslel,“ odpověděl starosta omluvně. Zatraceně, najednou si uvědomil, že Benny měl před Vánoci infarkt, a proto se musí vyhýbat alkoholu a tučnému jídlu. „Samozřejmě to hned zařídíme, uvidíte.“

„Víš, co říkal doktor o soli,“ napomenula ho Maja Häggová a významně se podívala na břicho svému manželovi, který opět hrábl prsty do misky s arašídami.

„Nemůžu ksakru žít o vodě a salátu. Něco dobrého si snad dopřát můžu,“ zasyčel.

„Jezdci by se taky měli vyhýbat alkoholu,“ pokračovala Maja Häggová panovačně a zároveň posunula misku s arašídami mimo jeho dosah. „Půjdu se podívat po nějaké nealkoholické variantě,“ řekla a odkráčela na vysokých podpatcích pryč.

„Kdy se dostaví tisk?“ zeptal se Claes Bonde a objal svoji ženu kolem hubených ramen.

„Měli by tady být každou chvíli,“ odpověděl starosta a rychle se podíval na náramkové hodinky.

„Myslel jsem si, že nejdřív začneme malým přípitkem. Potom si nás novináři vyfotí. Rozhovory začnou až po přehlídce.“

„Neměl by s námi být i Jan?“ zeptal se Claes Bonde a rozhlédl se kolem sebe.

„Přidá se k nám později,“ odbyl ho starosta. Pravda byla taková, že o svém výstřelku s tiskem prezidentovi celé Falsterbo Horse Show Janovi Wanniusovi neřekl. Protože měl Jan stejně publicity dostatek, rozhodl se starosta, že nedovolí, aby se fotografování účastnil, opravdu nechtěl, aby mu Jan ukradl veškerou pozornost. Starosta zařídil speciální VIP setkání pro hrstku pozvaných hostů a sponzorů hned potom, co se jezdcí představí domácím publiku, a tam byl Jan čestným hostem. Do té doby se starosta chystal ukazovat, co nejvíc to půjde.

„Kam se poděli s tím pitím?“ zeptal se Leopold netrpělivě. „V tomhle pitomém plastovém stanu je vedro jak v sauně.“ Ostentativně si rozeplnul nejhořejší knoflíčky na košili a sundal si jezdecké sako.

„Jestli máš takovou žízeň, mohl sis pro pití zajít sám,“ odpověděla mu jeho konkurentka Filippa jedovatě. „Na to jsi ale asi moc nóbl.“

„Nóbl?“ utrousil Leopold se širokým úsměvem, který odhalil jeho perfektní zuby. „O tom to není. Jsme v tomhle spektaklu hvězdy a hlavní postavy. Takže by se k nám podle toho měli chovat.“ Schválně setrval pohledem na Filipčině těle o trochu déle. Výsledek byl přesně takový, v jaký doufal: rozrušeně odešla ze stanu. Claes Bonde svoji hvězdu rychle následoval, aby ji

uklidnil. Věděl, že má Leopold zvláštní schopnost Filippu vykolejit, čemuž se chtěl teď, když toho bylo ve hře tolik, za každou cenu vyhnout.

„Co to do ní vjelo?“ pronesl lhostejně Leopold a pokrčil rameny.

„Jestli si myslíš, že můžeš svého protivníka znervózňovat, tak se šeredně pleteš,“ řekla mu Kajsa Bondeová a zuřivě se na Leopolda podívala.

„Nemůžu přece za to, že je Filippa tak nedůtklivá,“ odpověděl a mrkl na ni.

„Nechovej se jako dítě,“ zasyčela Kajsa Bondeová a odešla z dusného stanu hledat svého muže a svoji jezdkyni.

Ve stanu zůstal jen starosta, Leopold a Benny Hägg. Posledně jmenovaný si pospíšil, zatímco byla jeho žena pryč, zásobil se dalšími arašídy, a starosta už do sebe začal lít šampaňské. Leopold si procházel svůj instagramový profil a spokojeně konstatoval, že obrázek, který zveřejnil sotva před hodinou, už získal více než dva tisíce „to se mi líbí“ a mnoho pozitivních komentářů. Pak zkontroloval Filippin profil a šokovalo ho, že se o svoji stránku nestará lépe. Poslední aktualizace byla provedena skoro před týdnem. Jeho výhra! Sám nahrával alespoň jeden obrázek denně, některé dny dokonce několik.

Za okamžik už byli všichni znovu pohromadě v menším stanu.

„Takže začneme od začátku,“ pronesl starosta trpce. „Mají všichni co pít?“

Skupinka souhlasně přikývla a starosta pozvedl slavnostně sklenici. „Na zdraví, a necht' je toto odpoledne nezapomenutelné.“

„Na zdraví!“ zopakoval spokojeně Benny Hägg a pozvedl svoji plechovku s kolou. Měl štěstí, červenající se slečna, která mu nakonec pití přinesla, se omlouvala, že zapomněla donést Coca-Colu light, a nabídla se, že mu ji okamžitě opatří. To rychle odmítl. Cukr totiž miloval. Podle své ženy byl na cukru závislý a několikrát už mu vyhrožovala, že jestli se nepolepší, pošle ho do lázní. Teď se záměrně vyhýbal jejím pohledům a vyprázdnil plechovku jedním douškem.

„Jak jsem vám již řekl, pozval jsem pár fotografů, kteří udělají několik exkluzivních fotek,“ vysvětloval starosta. „Takže až dopijete, můžete mě následovat na druhou stranu závodiště. Tam jsme nechali postavit skládací stěnu s olympijskými kruhy. Myslím, že to bude vhodné pozadí.“

Fotografování bylo rychle hotové a Leopold teď seděl připravený v sedle. Oprášil si z jezdeckého saka několik pomyslných smítek prachu, narovnal záda a upravil Baronovi klapky na uši. Byl na řadě první. Najednou však ucítil, že se ho zmocňuje malátnost, a na těle mu vyvstal studený pot. To by bylo typické, kdyby zrovna teď, když toho je ve hře tolik, dostal chřipku. Jakmile na něj ale zamířila kamera, podařilo se Leopoldovi navzdory všemu sebrat sílu na to, aby vykouzlil jeden ze svých slavných úsměvů. Když o něco šlo, byl to opravdový profesionál. I když měl on sám na dráze špatný

den, spoléhal se plně na Barona. Byl to ten nejlepší kůň, na kterém kdy jel. Věděl moc dobře, že Filipa Forsová je plnohodnotná konkurence, ale schopnosti White Lady se ani v nejmenším nepřibližovaly těm Baronovým. Leopold, přesvědčený o svém vítězství, si nasadil jezdeckou helmu a vyrazil.

„Zatleskejte skanöorskému domácímu šampionovi Leopoldu Gyllenstiernovi na Baronovi.“

Leopold slyšel nadšeného komentátora a potlesk publika. Tohle byla skutečně jedinečná příležitost blýsknout se před domácím publikem. Sevřel otěže, přitiskl ostruhu k Baronovým bokům a odhodlaně vyrazil na parkurové kolbiště. Tam se zastavil a zdvořile se uklonil, jako to dělával pokaždé, když se jednalo o důležité soutěže. Byl to jeho rituál. Publikum vstalo a roztleskalo se, když Leopold rozhodně vedl Barona k první překážce. Kůň ji bez problému přeskočil a Leopold s ním. Druhou překážku zvládl ještě rychleji, ale když došlo na třetí, zdálo se, jako by ztratil kontrolu nad otěžemi. Baron důsledně pokračoval dál. Když kůň přeskakoval klasickou falsterboskou překážku, Leopold se v sedle zhroutil, pak sklouzl ze sedla a s hlasitým úderem dopadl na dokonale posekaný trávník.

ZMĚNA PLÁNŮ

*Sobota 2. července odpoledne,
Falsterbo Horse Show a doma u Lisy*

Když se Egon dočetl o starostou pořádané události se dvěma špičkovými olympijskými jezdci, okamžitě pomyslel na Lisinu devítiletou dceru Linneu, o které věděl, že miluje zvířata. Často spolu s ní vymýšlel různé zajímavé aktivity a trochu tak vypomáhal Lise, která neměla poblíž žádné příbuzné. Navzdory věkovému rozdílu sedmdesáti pěti let se mezi ním a Linneou vyvinulo blízké přátelství, kterého si Egon vysoce cenil. Egonův nejlepší kamarád Ragnar rád zdůrazňoval, že tomu tak je proto, že Linnea je předčasně vyspělá a Egon dětinský a setkali se někde uprostřed. Egon Linneu poznal díky svému synovci Fredrikovi, což byl Lisin bývalý kolega z doby, kdy ještě pracovala jako státní zástupkyně. Před pár lety Lisa přešla k policii a momentálně sídlila spolu s Mårtenem na policejní stanici ve Skanöru.

Fredrik se právě zotavoval z dlouhodobého pracovního vyhoření. Pracoval jen na zkoušku a dočasně sdílel kancelář s Lisou. V čem spočívala jeho práce na zkoušku, to Egon tak docela nepochopil, Fredrik byl ale čím dál veselejší a čilejší než kdy předtím. Důvodem byla nejspíš i Lisina přítomnost. O tom byl Egon přesvědčený. Proto s sebou na přehlídku pohotově a k Linneině radosti vzal i Fredrikovu osmnáctiměsíční dceru Ellen. Během přehlídky měli Fredrik s Lisou pro všechny připravit večeri, kterou si měli vychutnat po přehlídce.

A tak tu teď spolu seděli a užívali si na sluníčku koňskou přehlídku. Linnea a Ellen. Ragnar a jeho manželka Märta. A nakonec Märtina otravná sestra Elisabeth, k tomu ještě Egonova nejbližší sousedka. Na tuto příležitost si vzala kostýmek Chanel ve své nejoblíbenější třešňové barvě a tmavé vlasy bez jediného šedivého vlásku měla jako obvykle vyčesané do elegantního drdolu. Egon rozladěně konstatoval, že to jako pokaždé přehnala s parfémem. Vůně Chanelu č. 5 se vznášela nad jejich místy a mísila se s vůní trávy a koní. Egon byl oblečený do tmavého obleku od Armaniho a místo kravaty, která mu obyčejně zdobila krk, na sobě měl úzkou červenou vázanku. Märta si oblékla šaty s malými kytičkami a světle fialové vlasy jí spadaly jako vodopád podél drobného živého obličejce. Vedle ní seděl Ragnar v hnědém obleku, se sváteční kšiltovkou posazenou na stranu. Obě holčičky byly oblečené do letních šatů. Linnea měla blond vlasy stažené gumičkou a Ellen, které ještě tolik vlasů nenarostlo, dostala malou mašličku na svoji téměř nepostřehnutelnou ofinku.

Doposud bylo všechno radostné a idylické, teď ale spolu s ostatními seděli na tribuně a zaraženě sledovali jezdce, který právě spadl z koně. Čas jako by se v tom vedru zastavil. Leopold dál nehybně ležel pod třetí překážkou, zatím ale nikdo nereagoval a nikdo nic neudělal. Ellen, která seděla Egonovi na koleni, byla první, kdo ticho přerušil. Ukázala na spadlého jezdce a pronesla svým jasným dětským hláskem: „Bum... blbý kůň.“

Linnea, která seděla mezi Egonem a Elisabeth, se s vytřeštěnýma očima podívala nejdřív na Egona a potom na Leopolda Gyllenstiernu. „Proč tam ten jezdec pořád leží?“

„Nejspíš se uhodil,“ odpověděl Egon rychle a položil Ellen do Elisabetiny náruče. „Bylo by nejlepší, kdybyste s Märťou vzaly holčičky na zmrzlinu – hned!“

„Jasně, samozřejmě,“ vyhrkla Elisabeth a loktem strčila do své sestry, která nedokázala odtrhnout zrak od Leopolda. Märta křečovitě sevřela Ragnarovu ruku a dostala ze sebe jen: „Bože na nebesích, takové neštěstí.“ Potom se odmlčela a chytila Linneu za ruku. „Tak, holčičko, teď půjdeme a koupíme si zmrzlinu, to nám v tom horku udělá dobře.“ Pak odešly.

„Tos nás tedy pozval na výbornou akci. Parkur a smrt,“ pronesl Ragnar suše a strčil si do úst dvě nikotinové žvýkačky.

„Není přece jisté, že je mrtvý. Možná jenom omdlel.“

„To si nemyslím. Ty máš přece zvláštní schopnost přitahovat k sobě mrtvolu, a když pomyslím na to, co se stalo před dvěma lety, neudivilo by mě, kdyby ten

chudák jezdec z koně spadl naposledy,“ konstatoval Ragnar, podíval se k nebi a pokřižoval se.

„Kolikrát to budu muset opakovat? Mrtvý předseda golfového klubu v bunkru před dvěma lety a mrtvý pozorovatel ptáků minulý rok nejsou zatraceně moje chyba. Třeba jsi našemu Pánu trnem v oku ty, a proto kolem nás lidé umírají jako mouchy,“ rozzuřil se Egon. Nalil si z termosky poslední zbytky kávy s pálenkou a vyprázdnil víčko třemi mohutnými doušky.

„Egone, ty máš přece ve zvyku přemísťovat mrtvolu, možná bys měl sejít dolů a odstranit i Leopolda? Před přeplněnými tribunami, by to mohl být problém, ale ty to určitě zvládneš. Ber to jako výzvu,“ Ragnar se významně podíval na Egona.

„Dej pokoj,“ odbyl ho Egon. „Taky bys mohl projevit určitou úctu muži, který nejspíš právě zemřel. A můžeš být tak laskav a žvýkat se zavřenou pusou? Celou dobu mlaskáš. Je to k zešlení. Nechápu, proč do sebe musíš každých pět minut cpát ty zatracené kusy nikotinu.“

„To tě nenapadlo, že musím celou dobu konzumovat tuhle zpropadenou nikotinovou žvýkačku kvůli tobě?“ Ragnar si naschvál strčil do úst ještě jednu a pokračoval: „Nejdřív si snad šedesát let bez ustání stěžuješ a meleš o tom, že kouřím, a potom jsi mě minulý rok donutil jít k doktoru Waldemarssonovi. Když mi oznámil, že jestli budu dál kouřit, s největší pravděpodobností se nedožiju svých osmdesátých pátých narozenin, okamžitě jsem přestal. A od té doby si každý den stěžuješ, že mlaskám. Víš co, měl bys to udělat jako já

a pořídit si do obou uší naslouchátka. Když mě unaví tvoje nekonečné pohvizdování, obvykle si u obou snížím hlasitost a vypnu svět kolem sebe. Jestli tě moje mlaskání ruší, můžeš to udělat stejně.“

„Nosíš je, protože jsi hluchý jak poleno. Ne, ty se místo toho naučíš žvýkat se zavřenou pusou, abych se nemusel rozčilovat. A mimochodem bys mi měl být vděčný za to, že jsem tvému věčnému vykuřování udělal přítrž.“

„Tak to bych tě rád upozornil, že jsem se všechny ty roky, kdy jsem kouřil doutníky, cítil naprosto báječně, ale nikdy mi nebylo tak zle, jako když jsem kouřit přestal. Kdybych neměl to obrovské štěstí a neoženil se ve stejné době s Märtou, už by bylo po mně,“ konstatoval Ragnar, jenž první měsíce poté, co přestal kouřit, utratil nemalé množství peněz za všechny možné náhražky nikotinu na trhu, vypil alespoň patnáct hrnků kávy denně a stal se závislým na čokoládových sušenkách. „A navíc jsem pěkně přibral!“

„Jo, ale ta kila navíc ti sluší. Předtím jsi byl hubený jako lunt. Měl bys mi být vděčný za to, že jsem zachránil tvoje chatrné zdraví. Kromě toho se zdá, že jsi úplně zapomněl na ten kašel, který tě málem stál život,“ zakončil Egon jedovatě.

Ragnar se na chvíli zamyslel. To byla pravda, úplně zapomněl na věčný kašel, se kterým se trápil. „Máš pravdu,“ souhlasil a poplácal Egona po koleni. „Přestat kouřit byl asi přece jen dobrý nápad...“ Ragnar se odmlčel a ukázal na parkurové kolbiště. „Není to tamhle Ingela?“

Egon ke svému překvapení uviděl, že z tribuny na opačné straně vyběhla jeho neteř. Tak nakonec přece jen na přehlídku dorazila! Jako vždy má zpoždění, pomyslel si a vytáhl mobil, na kterém od ní měl tři zmeškané hovory, což jeho teorii jen potvrzovalo. Díval se směrem k trávníku a sledoval její podivný styl běhu. Takovým způsobem běhávala už odmala. Konstatoval, že vysoké podpatky a trávník nejsou dobrá kombinace. K tomu nejspíš dospěla i Ingela, protože boty shodila a utíkala dál směrem k Leopoldovi.

„Ještě štěstí, že je na místě alespoň nějaký akceschopný lékař,“ řekl Ragnar.

Lisa s Fredrikem, kteří netušili, jaké drama se právě odehrává na Falsterbo Horse Show, mezitím v Lisině kuchyni připravovali večeři. Lisa otevřela lednici a vytáhla z ní velký sáček s vepřovou panenkou, kterou nechávala několik hodin odležet v bylinkové marinádě.

„Doufám, že grilování všichni ocení,“ pronesla a položila maso na velký tác, aby předtím, než skončí na grilu, získalo pokojovou teplotu.

„Jo, tím jsem si jistý. To je přece to pravé letní jídlo. A tady mám víno Rioja s vyztáhlou kořenou chutí, které se bude k vepřové panence báječně hodit,“ oznámil jí Fredrik zasněně a odzátkoval dvě lahve Faustina 1.

„O víně toho moc nevím, takže spoléhám na tebe,“ usmála se Lisa. „Egon je vážně skvělý, že vzal holčičky na Falsterbo Horse Show. Někdy si přeju mít taky takového strýce, jako je on. Kolem Egona se pořád něco děje a někdy zapoměnu, že je mu už osmdesát čtyři.“

„Pravda, ale někdy se toho kolem něj děje až moc...“

„Poslyš, on žil vždycky sám?“

„Myslím, že jo. Před pár lety jsem měl podezření, že se něco děje mezi ním a Elisabeth. Ale celkem rychle mi došlo, že ti dva jsou dost nemožná kombinace. Co si pamatuju, pořád se jen kvůli všemu možnému hádají. Někdy mám pocit, že Egonovi vyhovuje, že na ni může nadávat a stěžovat si.“

„Jo, nejspíš to tak bude, ale s Elisabeth by se k sobě docela hodili. Oba jsou stejně ješitní,“ pronesla Lisa a natáhla se pro tácek s příbory a skleničkami. „Viděla jsem, jak se na něj dámy z fary dívají. Je tak šarmantní, tak vtipný...“

„To jo, a taky zatraceně dobře peče a hvízdá,“ doplnil ji Fredrik.

„Jinými slovy, má všechno, co si žena může přát,“ konstatovala Lisa se smíchem.

„Jak jsi na tom s láskou ty? Pořád chodíš s tím Jonasem?“ zeptal se Fredrik nejistě a zvědavě se na ni zadíval. Sledoval její vlasy po ramena se sluncem vybledlými prameny, její vrásky ze smíchu kolem očí a malou jizvu nad rtem, kterou měla od toho, jak se v patnácti nabourala s mopedem. Všechno mu připadalo tak známé. V jeho očích za těch dvacet let, co se znali, nezeštárla ani o den. On sám přibral trochu víc, než by mu bylo příjemné, a tmavé vlasy mu už trochu zešedivěly. Znali se dobře a Fredrik si jejich přátelství cenil.

Lisa se ošila. Jonasův syn chodil do stejné třídy jako její dcera. Lisa a Jonas se oba zapojili do rodičovského sdružení a díky tomu se spřátelili. „Mezi námi je to

takové nijaké a s Linneou a Jonasovým synem to vůbec nefunguje. Linnea navíc řekla, že nechce, aby byl Jonas její nový tatínek, takže zrovna teď je to trochu komplikované.“

Než to Fredrik stihl okomentovat, ucítil, jak mu v kapse začal vibrovat mobil. Neochotně se podíval na displej – Billund. Krajský policejní ředitel se vyznačoval schopností volat v tu nejméně vhodnou chvíli. A jak si to vůbec představuje, volat v sobotu? Fredrik hovor rychle odmítl a položil mobil na stůl. Uběhlo jen několik vteřin a rozezvonil se Lisin mobil.

„Vsadím stovku na to, že je to Billund,“ konstatoval suše Fredrik.

Lisa se podívala na mobil a přikývla. „Jasně, přesně tak. Ale já s ním teď taky nezvládnou mluvit.“ Típla hovor a položila mobil vedle Fredrikova. V tu chvíli se Fredrikův mobil rozvibroval znovu.

„Ať už jde někam! To, jak mě vždycky nahání, mě pokaždé vystresuje. Copak nechápe, že mám o víkendech volno? Ať si zavolá státnímu zástupci do Malmö, když je to tak důležité,“ rozzuřil se Fredrik.

Lisa zvedla mobil a podala ho Fredrikovi.

„Nemyslím si, že je to Billund, protože máš na displeji obrázek Egona.“

„Ahoj, Egone,“ pravil Fredrik s viditelnou úlevou.

„Poslyš, na Falsterbo Horse Show se něco stalo,“ vyhrkl rozrušeně Egon.

„Ellen?“ Fredrikovou hlavou se stačilo prohnat tisíce myšlenek – vše od kopnutí koněm až po to, že holčičce něco zaskočilo v krku nebo spadla z tribuny.

„Ne, ne, ta si dává zmrzlinu a má se báječně. Promiň, že mluvím tak otevřeně, ale Ellen s největší pravděpodobností viděla před chvílí zemřít člověka.“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se netrpělivě Fredrik.

„Možná to není tak hrozné, jak to zní. Alespoň ne pro Ellen, ta si nejspíš jen myslela, že jezdec spadl z koně. Přece jen je dost malá na to, aby smrt chápala a...“

„Kdo spadl z koně?“

„Leopold Gyllenstierna, jeden z těch mladých slibných jezdců z našeho kraje. Znal jsem jeho dědečka Fabiana Gyllenstiernu.“

„Co to říkáš? Je mrtvý?“

„Ano, zemřel před několika lety. Nejspíš to bylo na podzim v devadesátém třetím, jestli se nepletu,“ odpovídal Egon zamyšleně. „Začalo to jako běžný zápal plic a doktor Waldemarsson...“

„Neptám se na Fabiana, ale na Leopolda,“ přerušil ho Fredrik. „Zemřel při pádu?“

„Aha... bohužel to tak vypadá. Ingela k němu okamžitě běžela, a teď když se dívám na závodistiště, vidím, že přes něj přehodili nějakou plachtu nebo přikrývku, tak hádám, že je mrtvý.“

„Ségra? Co ta tam dělá?“

„To už jsem ti přece řekl. Přišla se podívat na olympijské jezdce stejně jako my. Ingela přeběhla závodistiště, když Leopold spadl z koně a...“

„Aha, tak proto Billund volal,“ přerušil ho Fredrik.

„Promiň, co jsi říkal? Kdo volal?“ zajímal se Egon.

„Ale, to nic. Přijedeme s Lisou co nejdřív.“

Fredrik ukončil hovor a schoval mobil do kapsy svých malinově červených šortek.

DOMEK NA HRANÍ

*Sobota 2. července odpoledne,
doma u Mårtena*

„Můžu tě pozvat na pivo a na chlebičky?“ Mårtenuv soused Östen stál na špičkách a nahlížel přes plot, který od sebe pozemky odděloval. Malý a hubený Östen pracoval celý život jako pošťák a nedávno odešel do důchodu. Měl slabost pro kostkované flanelové košile a dnes jeho volba padla na červeně kostkovanou silnější variantu. Mårtenuvi bylo v jeho světle žluté popelínové košili s krátkými rukávy dost horko a nechápal, jak v něčem takovém může Östen vydržet.

„Jasně,“ odpověděl Mårten a rozhodně zastrčil kladivo do opasku na nářadí podepsaného Martinem Timmellem, který si koupil minulý rok na aukci dobročinné organizace Lion v hotelu Strandbaden. Pot se na něm jen leskl. „To by byl hřích, odmítnout takové pozvání v tak dokonalé sobotní odpoledne.“ Mårten by nikdy za žádných okolností neodmítl jídlo. Rychle

rukou otřel bílý zahradní stůl a dvě židle. Mårten neměl moc přátel. Pokud člověk nepočítal jeho kolegy Lisu a Fredrika, dali by se jeho kamarádi spočítat na prstech jedné ruky. Östen rozhodně patřil k jeho skromnému stádečku. Žena celé roky reptala na jejich téměř neexistující okruh známých, to ale Mårtena ani trochu neznepokojovalo. Jakožto předseda Hagarondellského sdružení cest a silnic byl navíc povinen udržovat se sousedy nanejvýš profesionální vztah. Nemohl se jen tak se všemi přátelit, jak by to vypadalo? Östen byl rozhodně výjimka. Žena poznamenala, že v této oblasti žijí už šestnáct let a Mårten je předsedou jen poslední rok, ale on tomu nevěnoval žádnou pozornost. Navíc měl plné ruce práce se svou náročnou prací policisty a dost času mu zabíraly i různé opravy domů a přístaveb na poloostrově Falsterbonäset, kterými si přivydělával. Ve Skanöru nebo Falsterbo byl vždycky někdo, kdo potřeboval pomoc s novou střechou, terasou nebo jiným stavebním projektem. Některé měsíce si Mårten dokonce vydělal víc přivýdělkem než jako policista na plný úvazek. To, že si většinu nechal zaplatit načerno, podle něj bylo zanedbatelné.

„Hádám, že máš po dnešní usilovné práci hlad, tak jsem koupil dva chlebičky navíc. Jeden s vepřovou pečením a jeden s krevetami – přímo z kavárny Kustens Pärla z ulice Polismägen. Vyhovuje?“ Östen vtiskl Mårtenovi do ruky ledově vychlazené pivo Pripps blá.

„Jasně, to miluju, však víš. Je to naprosto perfektní,“ zaradoval se Mårten a otevřel si plechovku piva.

„Tak jak to pokračuje s tvým malým, nikdy nedokončeným zahradním projektem?“

Östen se zakousl do svého krevetového chlebičku a pokývl směrem k červenému domečku na hraní s bílým roubením v Mårtenově zahradě.

„Už je to vlastně hotové. Poslední šroubek jsem zašrouboval před pár minutami,“ pronesl Mårten spokojeně a chvíli se houpal na židli, než pokračoval: „Pamatuji si to jako včera, když mě napadlo, že bych měl na zahradě postavit domeček na hraní pro děti – a teď je konečně hotový!“

Östen se rozesmál, až mu pivo vystříklo z úst.

„Jejda, promiň. Ale nezačal jsi s tím projektem už dost dávno?“

„V roce 2004,“ odpověděl Mårten po chvíli přemýšlení. „Muselo to být v roce 2004. To byly dětem dva a čtyři roky.“

„To znamená, že ti trvalo skoro dvanáct let, než jsi jim postavil domeček na hraní. Ještě štěstí, že nejsi stejně zpomalený, když lidem pomáháš se stavebními pracemi.“

„Ále.“ Mårten mávl rukou. „Řím nebyl postaven za den. Žena si na moje nedokončené projekty bez přestání stěžuje. Ale třeba s verandou jsem byl hotový za tři měsíce, jak jsem slíbil. Jenže ona vždycky vytáhne to naše podkroví. Kdykoliv se ohledně čehokoliv dohadujeme, ona spustí o tom zatraceném podkroví.“

„Ale proč se na to nevrhneš? Proč tomu neučiníš přítrž?“ zeptal se Östen a vytáhl flašku pálenky Gammel-dansk a dva panáčky.

„U všech čertů!“ zvolal Mårten, ztěžka se sklonil a podíval se pod stůl. „Kde jsi tohle vyčaroval?“

Östen se zachechtal, obnažil přitom celou horní čelist. Kdykoli se Östen smál, musel Mårten myslet na koně.

„Tak na zdraví, na domek na hraní,“ pronesl Östen a pozvedl skleničku.

Mårten taky pozvedl svoji skleničku, vesele si s ním přitůkl a obrátil do sebe pálenku.

„Tak co se děje s tím podkrovím?“ nevzdával to Östen.

„Tenhle projekt jsem na chvíli hodil k ledu.“ Mårten natáhl k Östenovi ruku se skleničkou, aby mu dolil.

„Aha? Jak to?“

„No, ten první rok se mi to nějak nepovedlo a stavební materiál jsem nepoužil. Žena dokonce říkávala, že podkroví je takový malý Bauhaus. Od té doby se k mé velké radosti už neodvažuje vyjít nahoru. Obvykle vyhazuje katalog Bauhausu, jakmile se objeví ve schránce, ale neví, že mi pořád chodí nabídky na mobil. Minulý týden jsem si koupil patnáct sádrokartonových desek, deset rolí izolace a tlakový čistič. Taktak se mi podařilo to všechno schovat do podkroví, než přišla od kadeřníka. Kdyby věděla, kolik nástrojů, stavebního materiálu a dalších životně důležitých věcí už jsem tam narval, tak by zešílela.“

„Myslím, že má větší přehled, než si myslíš,“ konstatoval Östen, naházela do sebe i druhý chlebiček a olízl příbor do čista.

„Na zdraví ženy a toho, že má o všem přehled.“ Mårten znovu vyprázdnil skleničku.

„Mimočodem, kde je? Zahlédl jsem, že s Antonem včera odpoledne někam odjížděli. Od té doby jsem ale neviděl ani je, ani vaše auto.“

„Odjeli do Älvdalenu. Jak víš, její otec na jaře zemřel a v rodinné firmě teď potřebují její pomoc. Anton musel s ní. Nepochopitelně ho to táhne k lesu, a to rozhodně nezdědil po mně. Já se tam okamžitě ztratím, jen co ujdu padesát metrů.“

Mårten rychle dojedl, co zbylo na talíři. „Tohle jsem přesně potřeboval. Kolik ti dlužím?“

„Vůbec nic. Když někdy večer zapneš gril a pozveš mě na kus masa, budeme si kvít,“ pronesl Östen a rozdělil zbytek pálenky do skleniček. „Tak to dopijeme. Na zdraví nejlepšího souseda Mårtena Linda!“

„A druhého nejlepšího souseda Östena Johansona.“

Mårten do sebe obrátil dalšího panáka a pohodlně se uvelebil na zahradní židli. Zavřel oči a natočil svůj pihovatý obličej směrem ke slunci. Cítil, jak ho pálí tváře, a uvažoval, jestli je to vinou slunce, nebo pálenky. Zaposlouchal se do příjemného švitoření drobného ptactva v zahradě. V dálce slyšel souseda sekat trávu. Zvuk sekačky na trávu se mísil s hučením aut projíždějících kolem hagarondellského kruhového objezdu. Byl se svým životem skutečně spokojený. Láska a manželství jen kvetly. Měl dvě úžasné děti. Užíval si své dvě práce a své předsednictví ve Sdružení cest a silnic. Že jeho telefon leží na střeše domečku na hraní a intenzivně vibruje, toho si v tu chvíli nebyl vůbec vědom.

„Co ale vlastně budeš dělat s tím domkem na hraní teď, když jsou tvoje děti skoro dospělé?“ zeptal se ho Östen.

„Netuším,“ odpověděl posmutněle Mårten. „Ale žena si alespoň nemůže stěžovat, že jsem ho nikdy nedokončil. Nějak ho určitě využijeme...“ Vtom do něj Östen strčil.

„Neslyšíš telefon? Zvoní to u vás!“

Mårten na vratkých nohou doklopýtal do domu, předpokládal, že mu volá žena, protože byla jediná, kdo umíněně volal na pevnou linku. Všichni ostatní mu volali na mobil. Kromě dětí, samozřejmě, ty se neozvaly skoro nikdy. Posílaly výhradně esemesky. Nejlépe s velkým množstvím nesmyslných zkratek, které se Mårten nikdy nenaučil rozluštit. Posadil se na čalouněnou dřevěnou židli u telefonního stolku a zvedl sluchátko:

„Nazdar, moje milovaná fešando, už ti chybím?“ vyhrkl svým nejsvůdnějším hlasem.

Na druhé straně sluchátka chvíli panovalo ticho, načež temný mužský hlas zamumlal: „Omlouvám se, kam jsem se to dovolal? Hledám Mårtena Linda!“

Mårten okamžitě poznal, kdo to je. Jeho nejvyšší šéf, krajský policejní ředitel Billund.

„Ano, tady Mårten. To nejspíš někdo v domě zvedl další sluchátko.“

„Co to s vámi třemi ve Falsterbo do prdele je?“ zahulákal Billund. „Všichni máte služební mobil, ale nikdo z vás nedokáže přijmout hovor. Naprosté plýtvání penězi daňových poplatníků!“

„To je neslýchané,“ dostal ze sebe Mårten a došlo mu, že nemá nejmenší tušení, kam svůj mobilní telefon položil. V kapse košile, kde ho obvykle míval, očitelně nebyl.

„Zjisti, kde je Lisa a Fredrik. Musíte se dostavit na Falsterbo Horse Show – a zatraceně hned!“

„Co se stalo?“

„Nemám úplně přehled o okolnostech. Jediné, co vím, je, že tam máme mrtvolu jednoho známého jezdce a davu zpropadených diváků a novinářů. Okamžitě tam jeď a pokus se to tam trochu uklidnit.“ Billund se znovu nadechl a rozrušeně pokračoval: „Nechci, aby se mi tam novináři motali, fotili tam a bavili se s hromadou lidí. Už jsem kontaktoval i oddělení v Malmö a přijedou tam hned, jakmile seženou svoje lidi. Bude te potřebovat posily.“

„Posily? To určitě není třeba, tohle já a Lisa...“

„Neříkej mi ksakru, co je třeba udělat a co ne. Zvedni prdel, buď tam co nejrychleji a zaříd, ať se k tobě okamžitě připojí Lisa a Fredrik.“

„Dobře, postarám se o to, abych je...“ stihl ze sebe dostat Mårten, než mu Billund hovor típl. Billund opravdu nebyl typ člověka, který by marnil čas zbytečným tlacháním.

NAPROSTÝ ZMATEK

*Sobota 2. července odpoledne,
Falsterbo Horse Show*

Mårten se vrátil na kole plnou rychlostí do areálu Falsterbo Horse Show. Mladí dobrovolníci, kteří kontrolovali lístky a rozdávali programy, zděšeně uskočili stranou.

„Omlouvám se, policejní vyšetřování,“ zakřičel Mårten omluvně, když potácivě prosvíštěl kolem informačního pultu a stanu obce Vellinge po levé straně. Musel prudce zabrzdit, aby se vyhnul kolizi se sochou koně od sponzorů Falsterbo Horse Show, která byla umístěna uprostřed chodníčku. Neohrabaně seskočil z kola a vedl ho rušnými davy lidí, které zaplňovaly celé prostranství závodiště. V bílém stanu se prodávalo všechno možné, od masážních systémů pro koně až po oblečení a auta od některých hlavních sponzorů. Když se Mårten dostal ke stanu s jídlem, málem se zastavil a vzal si na stojáka pečenou bramboru

s krevetami, ale ovládl se. Když se dostal k parkurovému kolbišti a opřel si kolo o přívěs pro koně, cítil se lehce podroušený. Lisa, která byla pochopitelně už na místě, stála u ohrazené oblasti a mluvila se svojí nejlepší kamarádkou Ingelou, Fredrikovou sestrou a lékařkou, která tak energicky zasáhla, když Leopold spadl z Barona. Mårten k nim došel, sotva popadal dech.

„Ahoj, jak to vypadá?“ dostal ze sebe.

„Zrovna jsme s Fredrikem přišli. Egon nám stihl zavolat ještě před tebou. Když jsi volal, už jsme byli na cestě.“

„Co se stalo?“ Mårten se podíval na příkrývku pro koně, která až na vyčuhující ruku zcela zakrývala Leopolda Gyllenstiernu. „Zlomil si vaz nebo co?“ Přelétl pohledem zaplněné tribuny.

„Příčina smrti ještě nebyla stanovena. Jenom jsem zkontrolovala puls a usoudila jsem, že byl nejspíš na místě mrtvý,“ vysvětlila Ingela. „Od chvíle, kdy spadl z koně, do chvíle, kdy jsem mu zkusila puls, uběhla podle mě maximálně minuta, ale neprojevoval už žádné známky života. Zdravotnický personál rychle dorazil a konstatoval to samé. Shodli jsme se na tom, že tělo zakryjeme a zatím ho tu necháme ležet. Na jeho smrti je něco divného, proto jsme kontaktovali policii.“

„Jak to myslíš, že je na ní něco divného?“ zajímal se Mårten.

„Jeden ze zdravotníků pojal jisté podezření,“ odpověděla mu stručně Ingela. „Nevím nic jistě.“

„Můžeš tady počkat, zatímco se s Mårtenem krátce poradíme? Nejspíš tady každou chvíli budou kolegové z Malmö,“ řekla Lisa a podívala se rychle na hodinky.

„Jasně, dělejte, co musíte. Počkám tady, dokud nepřijedou,“ odpověděla Ingela a usmála se, až se jí na tváři objevil dolíček.

„Co uděláme teď?“ zeptal se Mårten sklesle, když opustili Ingelu a Leopolda.

„Pro začátek musíme z tribuny dostat publikum a tisk. Fredrik už s tím začal,“ odpověděla Lisa a zvědavě se na Mårtena podívala. Tak dlouze, aby se začal cítit nepříjemně.

„Co je?“ ošil se.

„Tys pil?“

„Cože?“ Mårten se nervózně rozesmál. „Co si o mně vůbec myslíš?“

„Jenom se tak ptám. Jsi cítit po alkoholu a tváře ti úplně hoří.“

Mårten měl podezření, že to tak bude. Měl pocit, jako by ho celý obličej pátil.

„Zkoušel jsem jeden z opalovacích krémů od ženy,“ dostal ze sebe a opatrně se dotkl svých tváří. Pak pokračoval: „Očividně silné zboží. Možná jsem dostal alergickou reakci.“

„Lhaní ti vůbec nejde, víš to, že? Můžeš být tak hodný a odpovědět na moji otázku upřímně? Je přece sobota a nikdo z nás neměl tušení, že budeme dneska pracovat. Takže, pil jsi?“

„Jo, pár panáčků pálenky a jedno pivo.“ Mårten si přiložil dlaň před ústa, rychle vydechl a pak k ní

přičichl. Necítil ale žádný alkohol. Lisa z tašky vytáhla malou růžovou plechovku a podala mu ji. „Vezmi si pár bonbonů. Měl bys jít naproti soudnímu lékaři a forenzním technikům a ukázat jim, kde co je. Řekla jsem jim, že můžou zaparkovat na parkovišti pro novináře.“

„A kde to parkoviště je?“ zeptal se Mårten trochu zpomaleně.

„Za tou červenou budovou, kde sídlí tisk. Pokud se tam budou potřebovat dostat autobusem, můžeš jít před nimi a ukázat jim cestu.“

„Jasně,“ reagoval Mårten trochu uraženě. „Tak já si jdu hrát na uvítací komisi.“ Líně odkráčel přes kolbiště, ale najednou se prudce zastavil a pozoroval jednu z překážek. Byla hrůzostrašně vysoká. Zaboha nedokázal pochopit, jak může kůň vyskočit tak vysoko.

„Musím vás poprosit, abyste opustili tribuny. Skoky budou pokračovat zítra. Jste srdečně vítáni,“ křičel Fredrik zezdola z trávníku a šermoval rukama. K jeho velké nespokojenosti si ho na tribunách nikdo nevšímal.

Někdo mu dychtivě poklepal na rameno. Když se otočil, uviděl, že to je Egon.

„Ahoj, Fredriku,“ pronesl Egon a objal svého synovce.

„Ahoj, kde je Ellen?“ zeptal se Fredrik znepokojeně a jemně se z Egonova pevného sevření vyvlékl.

„Klídek. Ellen je s Elisabeth a Mårtou. Mají o slečince perfektní přehled. Je v dobrých rukou.“

„Super. Musím dostat publikum z tribun, takže si s tebou promluvíím později,“ odbyl ho nervózně Fredrik

a rukou si prohrábl rozčuchané vlasy. Byl celý zpoce-
ný a zmocňovala se ho lehká závrať. Nesnášel, když
se ocitl v podobných stresujících situacích. To, že byl
ještě pořád částečně na nemocenské a momentálně
vykonával jen kancelářskou práci, mělo svůj důvod.

„Když ses ráno oblékal, byla tma? Červené šortky se
pro dospělého chlapa opravdu nehodí. Už jsem ti přece
řikal, že ti pomůžu s oblečením,“ řekl Egon ochotně.

„Není třeba,“ pronesl rozzuřeně Fredrik. „Jediné,
s čím teď potřebuju pomoci, je, aby všichni lidi opu-
stili ty zatracené tribuny.“

„Nemusíš na mě být sprostý, Fredriku,“ napomenul
ho Egon. „Mimochodem, říkal jsem ti už, že jsem znal
Fabiana Gyllenstiernu? Totiž Leopoldova dědečka. Moc
rád ti pomůžu,“ pokračoval a nadšeně si mnul ruce.

Fredrik se zhluboka nadechl, aby se trochu uklidnil.
„Ano, to už jsi říkal, a ne, Egone, nebudeš mi pomáhat.
Policie z Malmö tady brzo bude a všechno převezme.“

Egon to chvíli zvažoval a pak pokračoval: „Vím přes-
ně, co je třeba udělat. Hned jsem zpátky.“ Pak někam
odběhl.

O pár minut později se z reproduktorů ozvalo hla-
sitě zakašlání a pak následoval hlas, který zvěstoval:

„Milé publikum, přátelé koní i všichni ostatní! Toto
je zpráva od policie. S přihlédnutím k nečekané tragé-
dii, která se před okamžikem odehrála, jsou parkuro-
vé skoky do odvolání zrušeny. Proto publikum prosí-
me, aby okamžitě opustilo tribuny, aby zdravotnický
personál a ostatní povolání mohli nerušeně pracovat.
Děkuji!“

„Egone?“ Fredrik se překvapeně podíval směrem k nejbližšímu reproduktoru.

Pohledem bloudil podél tribun, ale nedokázal najít rozhlasovou věž, což se Egonovi očividně povedlo rychlostí blesku. Informace z reproduktorů zabrala. Fredrik si ke své úlevě všiml, že se tribuny začínají pozvolna vyprazdňovat. Zklamaní lidé v letním oblečení mířili ven. Po chvíli si všiml Egona, jak k němu klusá po kolbišti.

„Slyšel jsi můj hlas v reproduktoru?“ radoval se Egon.

„Jo, slyšel jsem tě. A fakt to zabralo. Díky, občas máš jasné chvíle, to musím uznat.“ Fredrik, který předtím málem vybuchl, cítil, jak ho závrať pomalu opouští.

„Občas lidi nechápu. Od chvíle, kdy chudák Leopold dopadl na záda, jsme nedostali žádnou informaci. Umiš si představit, že se hlasatel nejdřív zdráhal pustit mě dovnitř? Musel jsem mu říct, že jsem plně zodpovědný za bezpečnost oblasti, a zamávat mu před očima svojí členskou kartičkou bridžového klubu. Samozřejmě mu nedošlo, co je to za kartičku,“ zakončil Egon spokojeně svůj proslov.

ALERGIE NA KONĚ

*Sobota 2. července odpoledne,
Falsterbo Horse Show*

„Co je to za nápad, umřít zrovna na tomhle zpropadeném místě?“ mumlal forenzní technik Holmgren rozzuřeně. „Jsem alergický, v takovém prostředí nemůžu pracovat.“

„Byl to přece jezdec,“ odušil lakonicky druhý forenzní technik Persson. „Vzhledem k tomu, že jezdecktví je spojeno se smrtelným nebezpečím, není zase tak divné, že zemřel právě tady.“

„Jo, to máš teda sakra pravdu,“ řekl Holmgren a vložil si pod ret řádnou dávku žvýkacího tabáku. „Koně vepředu kousají a vzadu kopají. Naprosto nespolehlivá zvířata. To ví každý. Ale zdravotnický personál měl podezření, že se nejedná o přirozenou smrt,“ pokračoval.

„To ne, to, že tě kopne nebo pokouše kůň, jen těžko spadá do kategorie přirozená smrt,“ zachechtal se Persson a otevřel dveře autobusu.